

Sygn. akt II PK 306/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa J. Z.

przeciwko A. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 września 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 kwietnia 2014 r., sygn. akt III APa 12/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i  
odstępuje od obciążania skarżącej kosztami postępowania  
kasacyjnego strony pozwanej.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2014 r., w sprawie o odszkodowanie, Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie oddalił apelację powódki – J. Z. od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25 listopada 2009 r., oddalającego powództwo przeciwko A. Sp. z o.o. w W. o zapłatę 100.000 zł zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w postaci rozstroju zdrowia wywołanego mobbingiem, argumentując że nie doszło do mobbingu.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła naruszenie prawa materialnego:  
1/ art. 94<sup>3</sup> § 2 w związku z art. 94<sup>3</sup> § 3 k.p. poprzez nieprawidłową wykładnię i bezpodstawne przyjęcie, że zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy nie pozwala przyjąć, iż działania i zachowania podjęte przez

pracowników pozwanego w okresie od listopada 2004 r. do końca września 2005 r., nie stanowiły uporczywego i długotrwałego nękania lub zastraszania powódki, które wywołało zaniżoną ocenę przydatności zawodowej i miało na celu jej poniżenie lub ośmieszenie oraz spowodowało wyizolowanie i następnie wyeliminowanie jej z zespołu współpracowników, a także przez przyjęcie, że pracodawca powódki przeciwdziałał mobbingowi, a zachowania jego pracowników wobec powódki nie nosiły znamion zachowania poniżającego powódkę i nie spowodowały u niej zaniżonej oceny przydatności zawodowej oraz pogorszenia się stanu zdrowia.

Jako okoliczność mającą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.) skarżąca wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona „z uwagi na rodzaj i charakter naruszeń Sądu Apelacyjnego w zakresie subsumcji prawidłowo ustalonego stanu faktycznego do normy prawnej zawartej w art. 94<sup>3</sup> § 2 k.p., prowadzące do zastosowania przez Sąd Apelacyjny wykładni obowiązujących przepisów sprzeczną z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, a tym samym pogwałcenie art. 2 Konstytucji, poprzez „niezapewnienie gwarantowanej przez ten przepis przewidywalności stosowania prawa przez organy państwowe (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 15 kwietnia 2003 r. SK 4/2002 OTK ZU 2003/4A poz. 31), a także prawa do sprawiedliwego traktowania w sferze stosunków objętych gwarancjami konstytucyjnymi oraz prawa do pewności prawa i bezpieczeństwa prawnego (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 7 stycznia 2004 r. K 14/2003 OTK ZU 2004/1A poz. 1)”.  
W odpowiedzi na skargę pozwany wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie od skarżącej kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie nadawała się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi

nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nie spełnia obowiązku określonego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. powołanie się przez skarżącą na jakiegokolwiek względy, które w jej ocenie uzasadniają przyjęcie skargi do rozpoznania. Powołując się na oczywistość naruszenia prawa zaskarżonym wyrokiem, skarżąca obowiązana była wykazać kwalifikowaną postać tego zarzutu, widoczną „od razu” przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Sformułowany w tym zakresie wniosek nie spełnia tego konstrukcyjnego wymogu skargi już dlatego, że skarżąca nie wykazała, jaka to „ilość i ranga uchybień popełnionych przez Sąd Apelacyjny” mogłaby uzasadniać kasacyjny wniosek o rzekomej oczywistości wniesionej skargi. Ponadto pojęcie „oczywistego” naruszenia prawa należy do sfery obiektywnej i wymaga wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego były ewidentnie zasadne bez potrzeby dokonywania szczegółowej lub ponownej ich oceny prawnej w oparciu o ustalony materiał dowodowy. Tymczasem wniosek skargi kasacyjnej w istocie rzeczy zmierzał do zakwestionowania miarodajnych dla Sądu Najwyższego ustaleń faktycznych, które stanowiły podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.) i to przy braku jakichkolwiek proceduralnych zarzutów kasacyjnych. Sam kasacyjny zarzut, że wywody uzasadnienia wyroku z dnia 28 kwietnia 2014 r. nie satysfakcjonowały skarżącej, bo utrudniały jej „zapoznanie się z tokiem rozumowania Sądu”, zwłaszcza przy braku adekwatnych proceduralnych podstaw kasacyjnych, wykluczał bezpodstawne i gołosłowne twierdzenie, że doszło do kwalifikowanie błędnego zastosowania art. 94<sup>3</sup> § 2 k.p. Przeciwnie Sąd drugiej instancji przytoczył celne i trafne argumenty na uzasadnienie prawidłowo dokonanego osądu sprawy, które bezpodstawnie kontestowała skarżąca w ułomnie skonstruowanej i oczywiście bezzasadnej skardze kasacyjnej.

Mając na uwadze, że w sprawie nie wystąpiła nieważność postępowania, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji w zgodzie z art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., a jedynie w zakresie kosztów postępowania orzekł na podstawie art. 102 k.p.c.